

че нашитѣ войски сж малко; мислѣха: ей-сега ще се предадемъ, а пакъ ние ги нападнахме съ ура! Колко отъ тѣхъ тогасъ тукъ на мѣстото си останаха! всѣ-какви имаше — и бѣли, и черни чортове, и таквиесь подледи, които говорятъ по-руски

— Лема съвсѣмъ те не боли ржката, какво си ти като бѣбрешь?

— Боли ме, какъ не ще да боли като костъта е строшена, но може да се потърпи. — Той говореше за тая болка като да е била онази година, или като че други търпи заради него. — А пакъ ако да ме не болѣше ржката, азъ щѣхъ да имъ кажж на тия подледи! И какви сж тия хора ваше в-дие, които говорятъ по-руски — и така чисто, така хубаво говорятъ, съвсѣмъ като Русситѣ? — питаше ме той

— Кой ги знае. Сѣкакъ можемъ да си мислимъ: може-би да сж Татари или Турци, които много врѣме сж живѣли въ Россия — или пакъ може-би наши нѣкакви бѣжанци.

— У насъ говорятъ по между си, ужъ, че тѣ били Поляци, които влѣзли въ турска служба.

— Не зная, брате: послѣ, може-би, ще се научимъ, — отговорихъ му азъ, и побързахъ да отидж въ офицерското отдѣление, отъ гдѣто вѣче два пжти дохождаха да ме викатъ. Тамъ наскоро бѣха донесли нѣколко офицери, които азъ самъ превързвахъ; се стритѣ послѣ ги глѣдаха, и то само легкораненитѣ.

— А, какво има, господа, на Балканътъ? — попитахъ азъ тия, на които не бѣше трудно да говорятъ. Нѣма ли да ми кажете нѣщо по-весело отъ опова, което до сега сме слушали?

— Не, лошо! Нашето положение е твърдѣ